

[K. Helveg Petersen.]

andre spørgsmål og havde regnet med, at vi havde fået tid til i sommerens og efterårets løb at tage de mange, mange problemer op, som knytter sig til en så væsentlig lov som radioloven. De svar, som jeg har fået fra ministeren nu her til morgen, tilfredsstiller mig ikke.

Jeg spurgte bl. a. om, hvorledes man nærmere tænkte sig at amternes programråd skulle nedsættes, hvorledes de skulle være bygget op, hvilket antal personer der skulle være i dem, og hvilken funktion de skulle have. Jeg synes, det var rimeligt at få en nærmere redegørelse fra ministeren for disse forhold, som jo rummer væsentlige problemer.

Ministeren henviser til, hvad der står i bemærkningerne til lovforslaget, og siger, at det er amterne, der har retten til at bestemme. Og så føjer han i øvrigt til, at man går ud fra, at det er de folkelige og kulturelle organisationer, der udpeger repræsentanterne, og der skal også være mennesker, som ikke repræsenterer institutioner og organisationer, men som træder ind alene på basis af deres personlige og menneskelige kvalifikationer. Der står altså intet om antallet. Jeg erindrer fra forhandlingerne her i tinget, at der blandt udvalgsmedlemmerne, der havde ordet, var megen uenighed om, hvor stort et organ der ville være tale om — jeg tror, nogle nåede helt ned på 3. Der var også forslag om, at det skulle være amternes kulturudvalg, der skulle indtræde i denne funktion. Jeg må altså konstatere, at vi kan ikke få nærmere at vide. Det bliver altså det tal, der er angivet i bemærkningerne, mellem 10 og 20, der er ministerens svar.

Jeg sagde under anden behandling, at jeg tror ikke, vi holder os på dette tal; jeg tror, vi kommer højere op. Det bliver en art repræsentantskab, og dette skal man vurdere i sammenhæng med de funktioner, som organet skal have. Jeg spurgte ministeren om, hvordan man tænkte sig samarbejdet gennemført mellem disse programråd og Danmarks radios distriktsmedarbejdere. Herom siger ministeren, at det må antages, at de mødes til drøftelser, og at sådanne drøftelser vil være nyttige for begge parter.

Ja, det må vi da håbe de vil, men det er jo ikke meget sigende, når vi taler om den

kompetence, disse organer har; de må da have nogle rettigheder. Hvis de kommer med forslag over for medarbejderne, så kan de altså risikere, at disse forslag afvises. Der er altså ingen klarhed på dette punkt.

Videre spurgte jeg, hvordan man tænkte sig forholdet imellem radiatorådet som landsdækkende programudvalg og disse programråd. I svaret henviser ministeren til, at det er radiatorådet, der fastsætter de nærmere bestemmelser; det skal afgive indstilling over for ministeren. Videre siger ministeren, at han umiddelbart finder, at man kan forestille sig en ordening, hvorefter radiatorådet som programudvalg 3-4 gange om året indkalder formændene for disse programråd til drøftelser. Men er det nu rimeligt at sætte sådanne store maskiner op for at løse de funktioner, der her er tale om, disse meget spinkle funktioner, som tegner sig overordentlig uklart? Jeg er bange for, at man indbygger en række konflikter i de bestemmelser, der her er tale om. Jeg kan ikke se det rimelige i, at man nu skal i gang med at opbygge de mange programråd — det drejer sig, så vidt jeg kan se, om mellem 300 og 400 over hele landet — at man skal sætte amterne i gang med at danne disse råd uden at have klart definerede opgaver at give dem.

Endelig har jeg spurgt — og det er det sidste, jeg skal komme ind på her ved tredje behandling — om ministerens vurdering af, i hvilket omfang det forudsættes, at de folketingsmedlemmer, der er udpeget til radiatorådet — altså de 5 i henhold til § 8, punkt 5 — repræsenterer deres partier, hvorledes ministeren ser på disse medlemmers kompetence i relation til de opgaver, de har? Skal de forelægge radiatorådssager for deres partigrupper, forudsættes det? Mener ministeren, det er rimeligt, at det sker, og da i hvilket omfang? Var det dog ikke rimeligt, om vi fik en smule klarhed tilvejebragt på dette felt?

Ministeren siger, at man må antage, at de medlemmer, der er udpeget af partierne, ikke kan betragtes som repræsentanter for partierne som sådanne; det hindrer dog ikke, siger ministeren, de enkelte medlemmer i at rådføre sig med de instanser, der har udpeget dem. I øvrigt, føjer ministeren til, ligger det uden for ministerens opgave at udtale sig om udstrækningen af den indsats.